

τινάζω

τινάζω, ρ. [<έτίναξα, αόρ. του αρχ. ρ. τινάσσω], τινάζω· πετώ μακριά κάτι, εκσφενδονίζω κάτι: «από τη θέση που καθόταν του τίναξε ένα ποτήρι στο κεφάλι»· βλ. και λ. [ξετινάζω](#). (Ακολουθούν 25 φρ.)·

- αυτά είπε ο καράς και τίναξε τα πέταλα ο φουκαράς, βλ. λ. [καράς](#)·

- είναι για να τινάζεις το γιακά σου, βλ. λ. [γιακάς](#)·

- κόντεψα να τα τινάξω ή κόντεψε να τα τινάξω, βλ. λ. [κοντεύω](#)·

- μου 'ρχεται να τινάξω τα μυαλά μου στον αέρα, βλ. λ. [μυαλό](#)·

- μου τίναξε το σπίτι στον αέρα, βλ. λ. σπίτι·

- τα τίναξε (ενν. τα κώλα, τα πέταλα), **α.** (περιφρονητικά) πέθανε: «χρόνια στα πιοτά και στα ξενύχτια, ώσπου τα τίναξε ο παλιόγερος κι ησύχασε η οικογένειά του». **β.** σκοτώθηκε: «έπεσε με τη μοτοσικλέτα του πάνω σε μια κολόνα και τα τίναξε». Συνών. τα κακάρωσε (α, β). **γ.** (ειρωνικά για μηχανήματα ή πράγματα) αχρηστεύτηκε από την πολυκαιρία ή την πολυχρησία: «ένα αυτοκίνητο που είναι τριάντα χρονώ, είναι δυνατό να μην τα τινάξει;»·

- τινάζω στον αέρα (κάτι), βλ. λ. [αέρας](#)·

- τινάζω στον αέρα (κάποιον ή κάτι), βλ. λ. [αέρας](#)·

- τινάζω τα δίχτυα στον αέρα, βλ. λ. [δίχτυ](#)·

- τινάζω τη δουλειά στον αέρα, βλ. λ. δουλειά·

- τινάζω την αμυγδαλιά, βλ. λ. [αμυγδαλιά](#)·

- τινάζω την μπάνκα στον αέρα, βλ. λ. μπάνκα·

- τινάζω το γιακά μου, βλ. λ. [γιακάς](#)·

- τινάζω το σεντόνι, (για ποδοσφαιρικές ομάδες) βλ. λ. [σεντόνι](#)·

- τινάζω το σπίτι μου στον αέρα, βλ. λ. σπίτι·

- τίναξε τα κώλα, βλ. λ. κώλον·

- τίναξε τα μυαλά του, βλ. λ. [μυαλό](#)·

- τίναξε τα μυαλά του στον αέρα, βλ. λ. [μυαλό](#)·

- τίναξε τα πέταλα, βλ. λ. πέταλο·

- του τίναξα τη γούνα, βλ. λ. γούνα·

- του τίναξα την προβιά, βλ. λ. προβιά·

- του τίναξα το γιακά, βλ. λ. [γιακάς](#)·

- του τίναξα το τομάρι, βλ. λ. τομάρι·

- του τίναξε τα δίχτυα (ενν. του τερματοφύλακα), βλ. λ. [δίχτυ](#).
- του τίναξε τα μυαλά στον αέρα, βλ. λ. [μυαλό](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας